Δέχτηκα κάποια τηλέφωνα με περιεχόμενο του τύπου: *«Καλά ρε, δεν ντρέπεσαι λιγάκι; Μαθαίνω από τρίτους, ότι αύριο κάνεις μια παρουσίαση στην ΦΙΛ.Π.Α. για τον* ***Γιώργο Μοσχού*** *και δε λες κουβέντα;»*

Έτσι ήταν. Για λόγους όχι και τόσο ανερμήνευτους δεν μπήκα στην διαδικασία της ενημέρωσης – πρόσκλησης. Πρώτον, διότι εκείνοι που τρέχουν την ΦΙΛ.Π.Α. ξέρουν πολύ καλύτερα τον τρόπο και τον μηχανισμό, δεύτερον μου ήταν κάπως αμήχανο να καλώ γνωστούς και γνωστότερους.

Ελέγχομαι όμως, γιατί δεν βρήκα το απαιτούμενο θάρρος να επικοινωνήσω με την Δέσποινα και να της το πω. Δεν ήμουν καθόλου βέβαιος αν ήθελε να περάσει από την συγκεκριμένη συναισθηματική ατραπό, ανάμεσα σε ανθρώπους, πολλούς από τους οποίους δεν γνώριζε. Ίσως, να ήταν λάθος εκτίμηση. Δύσκολο να ξέρεις.

Στο δια ταύτα, έχω την εντύπωση, για να μην πω την βεβαιότητα, πως όσοι παραβρέθηκαν, ένα κοινό ετερόκλητο θα έλεγα με την έννοια ότι προερχόταν από όλες τις κοιτίδες της αυτοκίνησης, και όχι αποκλειστικά από τους αγώνες ή της εμπορίας, μα και από άλλα, άσχετα λίκνα, πέρασα ν καλά. Πέρασαν καλά, διότι ακουσαν ιστορίες, είδαν εικόνες από το παρελθόν, θυμήθηκαν, ταξίδεψαν.

Δεν το εννοώ με την στενή σημασία της διασκέδασης, αλλά με το ουσιαστικότερο κομμάτι της ζωής που έχει να κάνει με την μνημόνευση άλλων εποχών, άλλων ανθρώπων που ναι μεν ανήκουν αμετάκλητα στο παρελθόν, αλλά ζουν μέσα μας ως μια ισχυρή φλόγα νοσταλγίας.

Κάτι τέτοιο δεν είναι πάντα ευχάριστο, αλλά υπάρχει και ως μια υποχρέωση. Τούτα τα ολίγα μόνον, μαζί με την κατάθεση πως ήταν καλό, όμορφο και χρήσιμο και για την ταπεινότητά μου.